

Stiftelsen Gamle Logebygningen

Med forbehold om endringer
SPERRET til

Statsminister
Jan P. Syse

TRYNTALE VED DEN 16. ORDENTLIGE GRISEFEST - LØRDAG
21. APRIL 1990

Lystige grisetter, gode herrer og edsvorne Galtunger,

Med glede ønsker Vi Eder velkommen til ansvarsfyldig gjerning. Store begivenheter og meget slakt er brakt til Lillehammer siden vi sist var samlet.

På denne aften sier Vi med Vor broder Martin Ljung:
Da vor Orden kom til, fans her ikke humor for 5 øre.
Men nå fins det - for fem øre. Nå går alt meget bedre.

Vor Majestet er tilbake blant sine egne. Han har ført sitt Sudentersamfund gjennom Det døde hav, og så gjennom Det røde hav. Inntil vi alle nådde land. Vort alvorlige ønske er at denne virkelighet skal nå land utenfor vor jurisdiksjon - de siste land under sigdens skygge.

Vi har lagt villfarelsene bak oss. I dag er alle konservative. Først vi som alltid har vært det. Så de som aldri har vært det. Så endelig de som aldri vi bli det. Dette vet vi fra NRK, som vet best. Vi vet også at den som nå skal kunne dele de rødes parti, må være stø på hånden.

Av de reformer vi bebudet i vår forrige Tryntale, påtenker vi fremdeles, og med enda større kraft, å bebude de samme reformer. Politisering er av det gode, men den ene retnings berettigede liv opprettholdes kun ved at også den annen retning får leve.

I Vort samfund og Vor orden vil vi tilstrebe den ideelle tilstand hvor opposisjonen til enhver tid sitter ved makten. Chateau Banquerotte må aldri bli slått konkurs. Viddet må gjeninnføres for å profilere alvoret.

Vi har ellers registrert at tingene er falt på plass i det norske samfund. Alt er seg selv igjen. De agrare bestyrer landbruksbudsjettene. De sterke i troen bestyrer Kirkedepartementet. Og Høyre-siden sitter på pengebingen.

Vi merker oss at Norges Regjering - kalt Grise-Røkterne - slett ikke ble slaktet til jul, men at den har levet i et halvt år og tre dager. Hvilket er et halvt år og to dager lenger enn antatt.

Vi har befalt Kansleren av denne sluttede Orden å sluttet seg til det kjente refreng: Å gid den lenge, lenge leve må. Slik lyder Vore ord.

I dette vemodige øyeblikk lover Vi alltid å støtte og styrke de bortgangne, slik det står skrevet hos kantateisten Wiers-Jensen:

Borte er alle Ridderne,
tause er alle Sangerne.
Nogle er gangne i Døden,
andre i Departementerne.

Nå, under tariffoppgjøret, ser Vi med glede at Universitetet har fått sin Lønning. Og at Stahl

marsjerer videre.

Vi startet Vort liv som sparegris, og vil påtale at Universitetsdirektøren blir særlig bebreidet for å ha drevet med overskudd. Dette må han ha lært på Universitetet. Det kan ikke stamme fra Arbeidsdirektoratet.

Vi ser at mange av Vore eldre undersåtter er minst like stridbare som i sine studenterdager. Vi advarer landets jurister mot å gå inn i fremtiden under den gamle devise: Summum jus, summa injuria, hvilket er utlagt: det summer av juss og injurier.

Vi vil også i fremtiden oppmuntre det friske pågangsmot. Slik det f.eks. er sett hos Vor evige undersått, Einar Førde, som med stor suksess utnevnte seg selv til kringkastingssjef. Og som deretter utnevnte sin egen stedfortreder - blott til Marienlyst.

Eller Hurr-A som man sier på det hold. Sosialismen forgår, men NRK består.

Vi - GRISEN - vil for trygghetens skyld fortsatt søke Vor fremtids tro i kapitalismens høyborger, eller rettere sagt dens bankbokser. Men Vi har betraktet utviklingen i bankvesenet med uro - bankhvelvene er ikke lenger hva de var - hverken i Norge eller i Skånland.

Gamle Norges Bank er blitt museum for moderne kunst. Nye Norges Bank er blitt 3 - tre - milliarder dyrere. Og andre banker er blitt tre milliarder fattigere.

Vi - GRISEN - går således spekket av visdom tillitsfullt mot fremtiden under den gamle fane: EVIG EIES KUN DET TAPTE.

Vi forblir Eder svinagtig velbevågen.